

วจนกรรมและกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในหนังสือ “แค่โอบกอดตัวเองให้เป็น”

Speech acts and linguistic strategies found in the book

“Khae Op Kot Tua eng Hai Pen”

สุริยา ทองคำ และอัจฉรา กาญจน

Susiya Thongkam and Autchara Kanjana

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวจนกรรมที่ปรากฏในหนังสือ “แค่โอบกอดตัวเองให้เป็น” และเพื่อศึกษากลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในหนังสือ “แค่โอบกอดตัวเองให้เป็น” ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากหนังสือแค่โอบกอดตัวเองให้เป็น จำนวน 228 หน้า พิมพ์ครั้งที่ 2 พ.ศ. 2565 โดยผู้วิจัยนำข้อมูลทั้งหมดมาวิเคราะห์ตามประเด็นที่กำหนดไว้ ผลการวิจัยพบว่ามีการใช้วจนกรรม 4 กลุ่ม ตามลำดับที่พบ คือ 1) วจนกรรมกลุ่มกล่าวความจริง พบจำนวน 49 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 43.75 ได้แก่ 1.1) การบอกเล่า 30 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 61.22 2.2) การยืนยัน 9 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 18.37 2.3) การแสดงความคิดเห็น 7 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 14.29 2.4) การคาดหวัง 3 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 6.12 2) วจนกรรมกลุ่มกล่าวชื่นชม พบจำนวน 44 ข้อความ คิดเป็น ร้อยละ 39.29 ได้แก่ 2.1) การแนะนำ 13 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 29.54 2.2) การสั่ง 9 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 20.46 2.3) การถาม 9 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 20.46 2.4) การตักเตือน 7 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 15.20 2.5) การชักชวน 6 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 13.64 3) วจนกรรมกลุ่มกล่าวแสดงความรู้สึก พบจำนวน 12 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 10.71 ได้แก่ 3.1) การแสดงความรู้สึกด้านบวก 10 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 83.33 3.2) การแสดงความรู้สึกด้านลบ 2 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 16.67 4) วจนกรรมกลุ่มกล่าวผูกพัน พบจำนวน 7 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 6.25 ได้แก่ 4.1) การสนับสนุน 4 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 57.15 4.2) การปลอบโยน 3 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 42.85 ผลการวิจัยพบว่ามีการใช้กลวิธีทางภาษา 2 กลุ่ม ตามลำดับที่พบ คือ 1) กลวิธีการใช้ภาษาแบบตรงไปตรงมา พบจำนวน 118 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 79.19 ได้แก่ 1.1) การใช้ภาษาเพื่อแสดงการสั่งสอน 39 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 33.05 1.2) การใช้ภาษาแสดงถึงความคิดเห็น 35 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 29.66 1.3) การใช้ภาษาเพื่อแสดงการตักเตือน 13 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 11.02 1.4) การใช้ภาษาเพื่อชี้แนะแนวทางแก้ไขปัญห 12 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 10.17 1.5) การใช้ภาษาเพื่อแสดงการให้กำลังใจ 10 ข้อความ คิดเป็น ร้อยละ 8.47 1.6) การใช้ภาษาเพื่อแสดงการคาดคะเน 9 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 7.63 2) กลวิธีทางภาษาแบบไม่ตรงไปตรงมา พบจำนวน 31 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 20.81 ได้แก่ 2.1) การใช้ประโยคคำถามกระตุ้นให้คิด 21 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 67.74 2.2) การอ้างถึง 6 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 19.36 2.3) การใช้อุปลักษณ์ 4 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 12.90

คำสำคัญ : วัจนกรรม, กลวิธีทางภาษา, หนังสือแคโอบกอดตัวเองให้เป็น

Abstract

This study aims to examine the speech acts and linguistic strategies found in the book “Khae Op Kot Tua eng Hai Pen” The research is based on data collected from the second edition of the book, which consists of 228 pages and was published in 2022. The researcher analyzed the content according to predefined criteria to identify patterns and usage of speech acts and linguistic strategies within the text. The findings indicate that four main categories of speech acts are present in the book. The most frequently occurring category is assertive speech acts, accounting for 43.75% of the total instances. These include statements, confirmations, expressions of opinion, and expectations. The second most common category is directive speech acts, comprising 39.29% of the total, which include suggestions, commands, questions, warnings, and persuasion. The third category, expressive speech acts, accounts for 10.71%, mainly involving the expression of positive and negative emotions. Lastly, commissive speech acts, which represent 6.25% of the total instances, include expressions of support and consolation. Regarding linguistic strategies, the study reveals two main types: direct and indirect language use. Direct language strategies are the most prominent, making up 79.19% of all instances. These include instructional language, expression of opinions, warnings, problem-solving guidance, encouragement, and speculation. Indirect language strategies, constituting 20.81% of the total, primarily involve thought-provoking questions, references, and metaphors. The results suggest that the book predominantly employs direct speech and language strategies to convey its messages effectively. However, indirect techniques, such as rhetorical questions and figurative language, are also strategically used to engage the reader and encourage reflection. The combination of these speech acts and linguistic strategies contributes to the book's overall persuasive and motivational tone, reinforcing its themes of self-compassion and personal growth.

Keywords : Speech acts, Linguistic strategies, book Khae Op Kot Tua eng Hai Pen

บทนำ

ปัจจุบันความเครียดกลายเป็นหนึ่งในปัญหาหลักที่คนในสังคมต้องเผชิญ ในประเทศไทยความเครียดทำให้คนไทยเป็นโรคซึมเศร้า และมีการฆ่าตัวตายจากปัญหาสุขภาพจิตมีอัตราเพิ่มขึ้น โดยในปี 2563 มีจำนวน 355,537 คน เพิ่มขึ้นเป็น 358,267 คน ในปี 2564 และอัตราการฆ่าตัวตายสำเร็จในปี 2564 จำนวน 74 รายต่อประชากรแสนคน ซึ่งเพิ่มขึ้นจากในช่วงปี 2547 - 2563 ที่มีจำนวน 5 - 6 รายต่อประชากรแสนคน โดยกลุ่มอายุที่ฆ่าตัวตายสูงสุดคือกลุ่มอายุ 15 - 34 ปี (สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) และสถาบันวิจัยประชากรและสังคม

มหาวิทยาลัยมหิดล 2567, น. 98 - 115) อย่างไรก็ตาม ความเครียดเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่สามารถจัดการได้ด้วยวิธีที่เหมาะสม ทั้งการดูแลสุขภาพกายและจิตใจ การจัดการเวลา การพูดคุย และการเปลี่ยนมุมมอง รวมไปถึงการอ่านหนังสือ ซึ่งเป็นอีกทางเลือกหนึ่งในการผ่อนคลายความเครียด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอ่านงานเขียนที่แฝงไปด้วยการสร้างแรงบันดาลใจ การตั้งเป้าหมายในชีวิต งานเขียนประเภทนี้จะทำให้ผู้อ่านได้ขบคิด กำลังใจ และเหมาะกับทุกเพศ ทุกวัย ทุกระดับการศึกษา ทั้งยังแฝงแนวคิด อารมณ์ และความรู้สึก ดังที่ สิริญา ใจบุญ (2563, น. 2) กล่าวว่า หนังสือสร้างแรงบันดาลใจ ช่วยให้เราระหนัก และหวนกลับมาถามตัวเองอีกครั้งว่า “เป้าหมายในชีวิตของเราคืออะไร” โดยบอกเล่าเรื่องราวผ่านประสบการณ์หลากหลายมุมมองจากคนหลายคน

หนังสือของนามปากกา “คิดมาก” หรือที่ผู้อ่านรู้จักกันในนาม “คุณคิดมาก” เป็นนามปากกาที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายของคุณสร สวัสดิ์ มลสุวรรณ ซึ่งเป็นนักเขียน นักสร้างพลังบวก ที่มีผู้ติดตามบนเอ็กซ์ จำนวน 2.7 ล้านคน และผู้ติดตามบนแฟนเพจ จำนวน 1.6 ล้านคน (เพจเฟซบุ๊ก : คิดมาก เข้าถึงเมื่อวันที่ 9 ธันวาคม 2567) และได้รับรางวัล Naiin Readers’ Awards 2024 อันดับที่ 2 รางวัลที่สุดของนักสร้างแรงบันดาลใจแห่งปี (เพจเฟซบุ๊ก : คิดมาก เข้าถึงเมื่อวันที่ 1 มีนาคม 2568) คุณคิดมากได้เขียนหนังสือทั้งหมดจำนวน 25 เล่ม อาทิ เป็นเราก็คือพิเศษ ทุกวันคือของขวัญจากตัวเอง ขอบคุณทุกความสัมพันธ์ที่ทำให้เราเติบโต โตขึ้นมาเป็นความสุข แค่อโอบกอดตัวเองให้เป็น

“แค่อโอบกอดตัวเองให้เป็น” เป็นหนังสือประเภทสร้างแรงบันดาลใจเล่มหนึ่ง พิมพ์และเผยแพร่โดยสำนักพิมพ์สปริงบุ๊กส์ อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง พิมพ์ครั้งที่ 2 พ.ศ. 2565 จำนวน 228 หน้า หนังสือแค่อโอบกอดตัวเองให้เป็น ได้รับความนิยมอย่างมาก เนื่องจากเนื้อหาของหนังสือเกี่ยวกับการช่วยสร้างแรงบันดาลใจให้ผู้คนมากมายเกิดการเรียนรู้ ยอมรับ และปรับเปลี่ยนชีวิตของตัวเองให้เข้าใจตัวเองมากขึ้น เห็นคุณค่าของตัวเอง และคนรอบข้าง สามารถมีความสุขได้ง่าย ๆ ในทุกวัน รวมถึงผู้เขียนมีเจตนาเล่าประสบการณ์ของตนเองที่ได้พบเจอผ่านรูปแบบจดหมายที่แบ่งอ่านเป็นแต่ละฉบับ และความเรียงสั้น ๆ อ่านแล้วเข้าใจง่าย เข้าถึงความรู้สึกของผู้เขียนที่ส่งต่อมายังผู้อ่าน นำมาซึ่งการปรากฏลักษณะของวัจนกรรมและกลวิธีทางภาษา ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญ และสนใจศึกษาวัจนกรรมและกลวิธีการใช้ภาษาที่ปรากฏในหนังสือ “แค่อโอบกอดตัวเองให้เป็น”

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

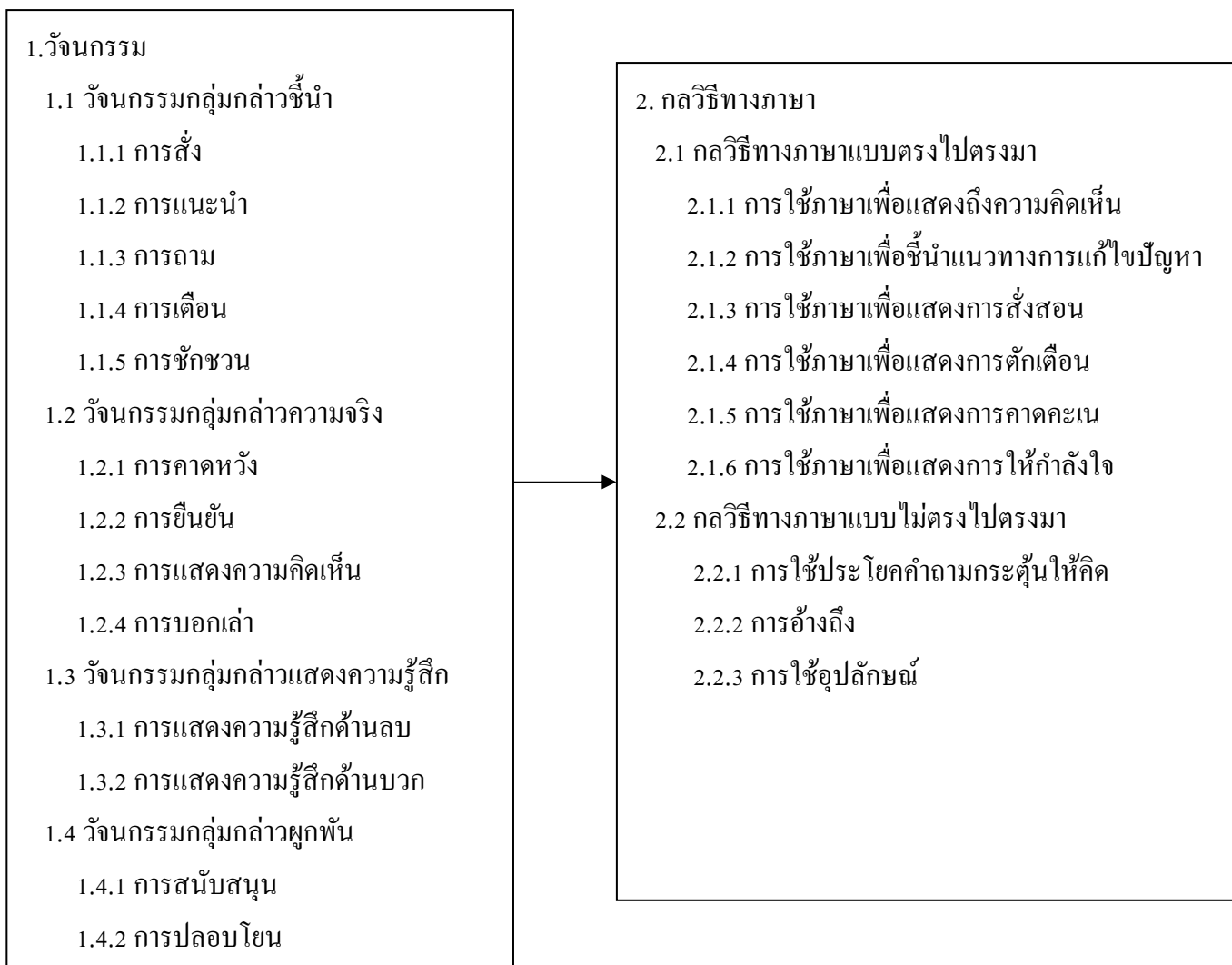
1. เพื่อศึกษาวัจนกรรมที่ปรากฏในหนังสือ “แค่อโอบกอดตัวเองให้เป็น”
2. เพื่อศึกษากลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในหนังสือ “แค่อโอบกอดตัวเองให้เป็น”

การทบทวนวรรณกรรม

1. แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดวัจนกรรมและกลวิธีทางภาษา

2. กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research)

2. แหล่งข้อมูล

แหล่งข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ การเก็บรวบรวมข้อมูลจากหนังสือ “แค่โอบกอดตัวเองให้เป็น” นามปากกา “คิดมาก” จำนวน 228 หน้า พิมพ์ครั้งที่ 2 พ.ศ. 2565 ผู้วิจัยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยการสุ่มแบบเจาะจง คือ หนังสือแค่โอบกอดตัวเองให้เป็น เป็นเล่มที่ตีพิมพ์ในปีพ.ศ.2565 เนื่องจากเป็นเล่มที่มีการรวิวินมากที่สุด เพราะเป็นเล่มที่ตีพิมพ์ในปีพ.ศ.ที่เกิดการระบาดของโควิด 2019 ทำให้ผู้คนหันมาอ่านหนังสือการสร้างแรงบันดาลใจมากขึ้น และล่าสุดหนังสือเล่มนี้ได้ติดอันดับหนังสือขายดีในงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ครั้งที่ 53 (ที่มา : สมาคมผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือแห่งประเทศไทย PUBAT)

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ (Qualitative Data) โดยปรับกรอบแนวคิดในการวิเคราะห์จากงานวิจัยของ ปรีชา ธนะวิบูลย์ (2559) เรื่อง “วัจนกรรมคำคมความรักในเครือข่ายสังคมออนไลน์” และณัฐดี คมประมุข (2561) เรื่อง “วัจนกรรมในการให้คำปรึกษาเรื่องความรักในคอลัมน์คนดังนั้งเขียนของดิเจฟี่อ้อย” จากนั้นนำข้อความมาวิเคราะห์โดยละเอียดตามประเด็นที่กำหนดไว้ 2 ประเด็น ได้แก่ วัจนกรรม และกลวิธีทางภาษา แล้วนำเสนอข้อมูลแบบพรรณนาวิเคราะห์

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การศึกษาวัจนกรรมและกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในหนังสือ “แค่โอบกอดตัวเองให้เป็น” สามารถจำแนก วัจนกรรมได้เป็น 4 กลุ่ม ได้แก่ วัจนกรรมกลุ่มกล่าวความจริง วัจนกรรมกลุ่มชี้นำ วัจนกรรมกลุ่มกล่าวแสดงความรู้สึก และวัจนกรรมกลุ่มกล่าวผูกพัน และสามารถจำแนกกลวิธีทางภาษาได้เป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลวิธีทางภาษาแบบตรงไปตรงมา และกลวิธีทางภาษาแบบไม่ตรงไปตรงมา ดังนี้

1. วัจนกรรม

1.1 วัจนกรรมกลุ่มกล่าวความจริง

วัจนกรรมกลุ่มกล่าวความจริง คือ วัจนกรรมที่ผู้เขียนอยู่กับความความเป็นจริงของข้อความนั้น ผู้วิจัยพบวัจนกรรมจากหนังสือแค่โอบกอดตัวเองให้เป็น เป็นวัจนกรรมกลุ่มกล่าวความจริง จำนวน 49 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 43.75 จากจำนวนวัจนกรรมทั้งหมด 112 ข้อความ ดังนี้

1.1.1 การบอกเล่า

การบอกเล่า คือ วัจนกรรมที่ผู้เขียนแสดงเจตนาบอกเล่าข้อมูลหรือเรื่องราวต่าง ๆ ด้วยเห็นว่าผู้อ่านยังไม่ทราบ หรืออาจจะเห็นว่าสิ่งนั้นจะเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่าน มีทั้งการบอกเล่าข้อมูลหรือข้อเท็จจริงเรื่องต่าง ๆ การบอกเล่าเรื่องราวหรือเหตุการณ์จากประสบการณ์ของผู้เขียนเอง และการบอกเล่าข้อความคำคม หรือทัศนคติต่าง ๆ วัจนกรรมที่ปรากฏในหนังสือ “แค่โอบกอดตัวเองให้เป็น” รูปแบบวัจนกรรมกลุ่มกล่าวความจริง พบแบบการบอกเล่า 30 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 61.22 ดังตัวอย่างต่อไปนี้ “ชีวิตก็เป็นแบบนี้ เวลาที่เป็นแบบนี้ สำคัญที่สุดคือ เราจะฝ่ากเรื่องราว และความทรงจำแบบไหน ไว้ในเวลาที่มีอยู่และเราจะทำแบบนั้นได้ดี ก็ต่อเมื่อเราไม่ลืมนะ เวลาที่กำลังทำหน้าที่ของมัน” แค่โอบกอดตัวเองให้เป็น (2565, น. 17) ข้อความข้างต้นเป็นวัจนกรรมกลุ่มกล่าวความจริง การบอกเล่า เนื่องจากข้อความข้างต้นเป็นการบอกเล่าเกี่ยวกับทัศนคติของผู้เขียน คือ ผู้เขียนต้องการจะบอกว่าเวลาเป็นสิ่งที่ไม่สามารถย้อนกลับได้ เราควรใช้เวลาที่มีอยู่ให้คุ้มค่า โดยไม่ลืมนะเวลาที่มีความสำคัญและทำหน้าที่ของมันในชีวิตของเรา การเลือกทำสิ่งที่ดีในทุกช่วงเวลาของชีวิต จะช่วยให้เราได้ฝ่ากความทรงจำที่มีค่า รวมถึงการตระหนักถึงเวลาทำให้เราไม่เสียเวลาไปกับสิ่งที่ไม่สำคัญ เมื่อผู้อ่านอ่านแล้วจะช่วยกระตุ้นให้ผู้อ่านใช้เวลาของตัวเองอย่างมีคุณค่า เพราะเมื่อผู้อ่านตระหนักว่าเวลาไม่สามารถย้อนกลับได้ พวกเขาจะรู้สึกอยากใช้ชีวิตในทุก ๆ ช่วงเวลาอย่างเต็มที่และ

คุณค่า รวมถึงช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจความสำคัญของการสร้างความทรงจำที่ดี เพราะการไม่ลืมว่าเวลาทำหน้าที่ของมันจะทำให้ผู้อ่านให้ความสำคัญกับการสร้างความทรงจำที่ดีในทุก ๆ การกระทำ

1.1.2 การยืนยัน

การยืนยัน คือ วัจนกรรมที่ผู้เขียนมีเจตนาย้ำหรือแจ้งความจำนงโดยไม่เปลี่ยนแปลง อาจมีคำบ่งบอก เช่น แน่นนอน รับรอง เชื่อเถอะ วัจนกรรมที่ปรากฏในหนังสือ “แค่โอบกอดตัวเองให้เป็น” รูปแบบ วัจนกรรมกลุ่มกล่าวความจริง พบแบบการยืนยัน 9 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 18.37 ดังตัวอย่างต่อไปนี้ “ป.ล แล้วเธอละ ตอนนีชีวิตเจอเรื่องใหญ่อยู่หรือไม่ ถ้าใช่ ฉันเชื่อว่า ความเข้มแข็งของหัวใจจะช่วยให้เธอผ่านมันไปได้” แค่โอบกอดตัวเองให้เป็น (2565, น. 80) ข้อความข้างต้นเป็นวัจนกรรมกลุ่มกล่าวความจริง การยืนยัน เนื่องด้วยมีถ้อยคำบ่งชี้การยืนยัน คือ ฉันเชื่อว่า โดยมีการกล่าวถ้อยคำดังกล่าวเพื่อยืนยันความคิดของผู้เขียน คือ ความเข้มแข็งของหัวใจจะช่วยให้เธอผ่านไปได้ ซึ่งเป็นการให้ความเชื่อมั่นแก่ผู้อ่าน เมื่อผู้อ่านอ่านแล้วจะช่วยให้รู้สึกมีกำลังใจ เนื่องจากคำยืนยันจากผู้เขียนช่วยให้ผู้อ่านเกิดความหวังและเชื่อมั่นในตัวเองมากขึ้น รวมถึงจะช่วยเสริมสร้างความเข้มแข็งทางจิตใจ เพราะผู้อ่านจะได้รับพลังบวกและอาจนำไปสู่การมีทัศนคติที่เข้มแข็งในการเผชิญกับปัญหา

1.1.3 การแสดงความคิดเห็น

การแสดงความคิดเห็น คือ วัจนกรรมที่ผู้เขียนมีเจตนากล่าวข้อความใดข้อความหนึ่ง ซึ่งเป็นความเห็นของตัวผู้เขียนเอง วัจนกรรมที่ปรากฏในหนังสือ “แค่โอบกอดตัวเองให้เป็น” รูปแบบ วัจนกรรมกลุ่มกล่าวความจริง พบแบบการแสดงความคิดเห็น 7 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 14.29 ดังตัวอย่างต่อไปนี้ “ป.ล บางครั้ง ฉันว่าการจดจำที่สำคัญที่สุด คือการจดจำว่าใครคนนั้นมีความหมายกับเรามากมายสักแค่ไหน” แค่โอบกอดตัวเองให้เป็น (2565, น. 24) ข้อความข้างต้นเป็นวัจนกรรมกลุ่มกล่าวความจริง ประเภทการแสดงความคิดเห็น เนื่องด้วยมีถ้อยคำบ่งชี้การแสดงความคิดเห็น คือคำว่า ฉันว่า โดยมีการกล่าวถ้อยคำดังกล่าวเพื่อแสดงความคิดเห็นของตัวเองว่า การเห็นถึงความสำคัญของ “ความทรงจำ” ที่มีคุณค่าไม่ใช่แค่จดจำเหตุการณ์ แต่ต้องจดจำ ความรู้สึก และคุณค่าของคนที่เคยอยู่ในชีวิตเรา เมื่อผู้อ่านอ่านแล้วจะช่วยให้มองเห็นคุณค่าของคนรอบตัว ทำให้ผู้อ่านตระหนักว่า มีใครบางคนที่มีความหมายต่อพวกเขามาก และควรให้ความสำคัญกับคนนั้น คำว่า ฉัน หมายถึง ส. คำใช้แทนตัวผู้พูด เป็นสรรพนามบุรุษที่ 1 ราชบัณฑิตยสถาน (2556, น. 1183)

1.1.4 การคาดหวัง

การคาดหวัง คือ วัจนกรรมที่ผู้เขียนมีเจตนาใคร่ได้ อาจมีคำบ่งบอก เช่น อยาก ต้องการ ประสงค์ ตั้งใจ วัจนกรรมที่ปรากฏในหนังสือ “แค่โอบกอดตัวเองให้เป็น” รูปแบบ วัจนกรรมกลุ่มกล่าวความจริง พบแบบการคาดหวัง 3 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 6.12 ดังตัวอย่างต่อไปนี้ “ป.ล เวลาของเธอละ เป็นอย่างไรบ้างตอนนี้ ฉันหวังว่าเธอจะใช้และรักษาเวลาทุกวินาทีของเธออย่างดีนะ” แค่โอบกอดตัวเองให้เป็น (2565, น. 18) ข้อความข้างต้นเป็นวัจนกรรมกลุ่มชี้แนะ การคาดหวัง เนื่องด้วยมีถ้อยคำบ่งชี้การคาดหวัง คือ หวัง โดยมีการกล่าวถ้อยคำดังกล่าวเพื่อหวังให้ผู้อ่านได้รู้คุณค่าของเวลา และรักษาเวลาทุกวินาทีของตัวเองให้ดีที่สุด เมื่อผู้อ่านรู้คุณค่าของเวลาจะทำให้ผู้อ่านได้

จัดแจง และวางแผนในการใช้ชีวิตได้อย่างคุ้มค่า คำว่า หวัง หมายถึง คาดว่าจะได้ ปองไว้ หมายถึง ราชบัณฑิตยสถาน (2556, น. 1318)

1.2 วิจารณ์กรรมกลุ่มชั้นนำ

วิจารณ์กรรมที่ผู้เขียนต้องการให้ผู้อ่านกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ผู้วิจัยพบวิจารณ์กรรมจากหนังสือแค่โอบกอดตัวเองให้เป็น เป็นวิจารณ์กรรมกลุ่มชั้นนำจำนวน 44 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 38.93 จากจำนวนวิจารณ์กรรมทั้งหมด 112 ข้อความ ดังนี้

1.2.1 การแนะนำ

การแนะนำ คือ วิจารณ์กรรมที่ผู้เขียนมีเจตนาชี้แจงหรือเสนอแนะให้ผู้อ่านปฏิบัติ อาจมีคำบ่งบอก เช่น แนะนำ ควร สมควร ลอง วิจารณ์กรรมที่ปรากฏในหนังสือ “แค่โอบกอดตัวเองให้เป็น” รูปแบบวิจารณ์กรรมกลุ่มกล่าวชั้นนำพบแบบการแนะนำ 13 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 29.54 ดังตัวอย่างต่อไปนี้ “ป.ล แล้วเธอล่ะ มีความผิดพลาดใดในอดีตที่เธอยังไม่ยอมให้อภัย ตัวเองอยู่อีกหรือเปล่า ฉันอยากให้เธออภัยตัวเองได้แล้วนะ” แค่โอบกอดตัวเองให้เป็น (2565, น. 50) ข้อความข้างต้นเป็นวิจารณ์กรรมกลุ่มชั้นนำ การแนะนำ เนื่องด้วยมีถ้อยคำบ่งชี้การแนะนำคือ อยากให้เธอ ... โดยมีการกล่าวถ้อยคำดังกล่าวเพื่อแนะนำผู้อ่านให้ปฏิบัติตาม คือ การให้อภัยในความผิดพลาดในอดีตที่ผ่านมาของตนเอง เมื่ออ่านแล้วผู้อ่านปฏิบัติตามคำแนะนำของผู้เขียนแล้วจะทำให้ผู้อ่านมีอิสระ และมีความสุขมากขึ้น คำว่า อยาก หมายถึง ประารถนา ประสงค์ ต้องการ ไคร้ ราชบัณฑิตยสถาน (2556, น. 1376)

1.2.2 การสั่ง

การสั่ง คือ วิจารณ์กรรมที่ผู้เขียนมีเจตนาบังคับเพื่อให้ปฏิบัติตามที่ตนเองต้องการ อาจมีคำบ่งบอก เช่น จง ต้อง วิจารณ์กรรมที่ปรากฏในหนังสือ “แค่โอบกอดตัวเองให้เป็น” รูปแบบวิจารณ์กรรมกลุ่มกล่าวชั้นนำพบแบบการสั่ง 9 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 20.46 ดังตัวอย่างต่อไปนี้ “จงใช้มุมมองของเรา เปลี่ยนวันที่ร้ายให้กลายเป็นวันที่ดี” (แค่โอบกอดตัวเองให้เป็น 2565, น.44) ข้อความข้างต้นเป็นวิจารณ์กรรมกลุ่มชั้นนำ การสั่ง เนื่องด้วยมีถ้อยคำบ่งชี้การสั่ง คือคำว่า จง โดยมีการกล่าวถ้อยคำดังกล่าวเพื่อสั่งหรือต้องการให้ตัวของผู้อ่านเปลี่ยนมุมมองของตนเอง เพื่อเปลี่ยนแปลงความรู้สึกต่อสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งจะช่วยให้ผู้อ่านรับมือกับวันแย่ ๆ ได้ดีขึ้น ลดความทุกข์ และใช้ชีวิตด้วยมุมมองที่เป็นบวกมากขึ้น เมื่อผู้อ่านอ่านแล้วปฏิบัติตามจะช่วยให้ผู้อ่านมีทัศนคติที่ดีขึ้น เพราะการมองโลกในแง่บวกช่วยให้เผชิญกับปัญหาได้อย่างเข้มแข็ง รวมถึงช่วยลดความเครียดและความทุกข์ เพราะเมื่อเปลี่ยนมุมมอง ก็จะลดการจมอยู่กับความคิดลบ และรู้สึกดีขึ้นแม้ในสถานการณ์ที่ยากลำบาก คำว่า จง หมายถึง เป็นคำช่วยกริยา บอกความบังคับ ราชบัณฑิตยสถาน (2556, น. 297)

1.2.3 การถาม

การถาม คือ วิจารณ์กรรมที่ผู้เขียนมีเจตนาถว้รูปประโยคที่เป็นคำถามเพื่อให้ผู้อ่านได้ย้อนกลับไปคิด อาจมีคำบ่งบอก เช่น อะไร ทำไม ไหน วิจารณ์กรรมที่ปรากฏในหนังสือ “แค่โอบกอดตัวเองให้เป็น” รูปแบบวิจารณ์กรรมกลุ่มกล่าวชั้นนำพบแบบการถาม 9 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 20.46 ดังตัวอย่างต่อไปนี้ “ป.ล แล้วเธอล่ะ มีอะไรบ้างที่เธอ

ไม่ชอบให้คนอื่นทำ แล้วเธอก็จะไม่ยอมทำกับคนอื่นเช่นกัน” แอโอบกอดตัวเองให้เป็น (2565, น. 56) ข้อความข้างต้นเป็นวัจนกรรมกลุ่มชี้แนะ การถาม เนื่องด้วยมีถ้อยคำบ่งชี้การถาม คือคำว่า อะไรบ้าง โดยมีการกล่าวถ้อยคำดังกล่าวเพื่อต้องการชี้ให้ผู้อ่านตระหนักถึงหลัก “อย่าทำสิ่งที่ตนเองไม่ชอบให้ผู้อื่นทำกับตนเอง” ซึ่งเป็นแนวคิดเกี่ยวกับความเห็นอกเห็นใจและมารยาททางสังคม โดยใช้คำถามเพื่อให้ผู้อ่านย้อนคิดว่า ตนเองไม่ชอบพฤติกรรมแบบไหนจากผู้อื่น และในทางกลับกันก็ควรหลีกเลี่ยงการกระทำเช่นนั้นกับผู้อื่นเช่นกัน เมื่อผู้อ่านได้คิดตามจะช่วยให้กระตุ้นให้เกิดการตระหนักรู้ในตนเอง เพราะผู้อ่านจะได้ทบทวนว่าตนเองมีขอบเขตหรือความรู้สึกอย่างไรต่อการกระทำบางอย่างของผู้อื่น คำว่า อะไร หมายถึง ส. คำใช้แทนนาม แสงคำถาม ราชบัณฑิตยสถาน (2556, น. 1388)

1.2.4 การเตือน

การเตือน คือ วัจนกรรมที่ผู้เขียนมีเจตนากล่าวถึงเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง ให้ผู้อ่านทราบหากไม่ปฏิบัติตามอาจส่งผลเสียต่อผู้อ่านเอง วัจนกรรมที่ปรากฏในหนังสือ “แอโอบกอดตัวเองให้เป็น” รูปแบบวัจนกรรมกลุ่มกล่าวชี้แนะพบแบบการเตือน 7 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 15.90 ดังตัวอย่างต่อไปนี้ “อย่าทำผิดพลาด ด้วยการไม่ยอมให้อภัยตัวเอง” แอโอบกอดตัวเองให้เป็น (2565, น. 46) ข้อความข้างต้นเป็นวัจนกรรมกลุ่มชี้แนะ การเตือน เนื่องด้วยมีถ้อยคำบ่งชี้การเตือน คือคำว่า อย่า โดยมีการกล่าวถ้อยคำดังกล่าวเพื่อเตือนว่า ให้ผู้อ่านรู้จักให้อภัยตัวเอง เพราะการจมอยู่กับความผิดพลาดในอดีตอาจทำให้เกิดความทุกข์และเป็นอุปสรรคต่อการเติบโต การไม่ให้อภัยตัวเองเป็นความผิดพลาด บางครั้งเมื่อมีตัวรู้สึกผิดจนลืมไปว่าความผิดพลาดเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนรู้ได้ เพราะการให้อภัยตัวเองเป็นจุดเริ่มต้นของการเดินหน้าสู่อนาคตที่ดีขึ้น เมื่ออ่านแล้วทำให้ผู้อ่านกล้าปล่อยวางจากอดีตและไม่แบกรับความทุกข์โดยไม่จำเป็น รวมถึงทำให้ผู้อ่านเห็นว่าความผิดพลาดเป็นเรื่องปกติ สามารถทำให้เป็นโอกาสในการเรียนรู้ และทำให้ผู้อ่านมองชีวิตด้วยมุมมองที่อ่อนโยนขึ้น และใช้ชีวิตอย่างมีความสุขมากขึ้น คำว่า อย่า หมายถึง คำประกอบกริยาบอกความห้ามหรือไม่ยอมให้ทำการต่าง ๆ ราชบัณฑิตยสถาน (2556, น. 1376)

1.2.5 การชักชวน

การชักชวน คือ วัจนกรรมที่ผู้อ่านมีเจตนาชักนำความคิด และเกลี้ยกล่อมให้ผู้อ่านคล้อยตาม วัจนกรรมที่ปรากฏในหนังสือ “แอโอบกอดตัวเองให้เป็น” รูปแบบวัจนกรรมกลุ่มกล่าวชี้แนะพบแบบการชักชวน 6 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 13.64 ดังตัวอย่างต่อไปนี้ “ฉันจะออกกำลังกายให้มากขึ้น ไม่นั่งติดต่อกันเป็นเวลานานจนเกินไป ฉันจะดื่มน้ำให้เยอะขึ้น พยายามกินโปรตีนในสัดส่วนที่เพิ่มขึ้น ซึ่งหลังจากเปลี่ยนพฤติกรรมตัวเองทีละเล็กละน้อย ฉันพบว่า ตัวเองมีสุขภาพที่ดีมากขึ้นจริง ๆ และสิ่งเหล่านี้ ทำให้ฉันใช้ชีวิตได้ดีขึ้น มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น นี่จะเป็นคำแนะนำจากเพื่อนที่ปรารถนาดีกับเธอคนหนึ่ง มาเถอะ! มาดูแลสุขภาพของเรากัน” แอโอบกอดตัวเองให้เป็น (2565, น. 91) ข้อความข้างต้นเป็นวัจนกรรมกลุ่มชี้แนะ การชักชวน เนื่องด้วยมีถ้อยคำบ่งชี้การชักชวน คือคำว่า มาเถอะ! โดยมีการกล่าวถ้อยคำดังกล่าวเพื่อชักชวนให้ผู้อ่านได้เปลี่ยนความคิด คือ ผู้เขียนต้องการให้ผู้อ่านหันมาดูแลสุขภาพของตัวเอง โดยเริ่มจากการเปลี่ยนแปลงตามที่ผู้เขียนได้เขียนมาข้างต้นก็ได้ เพราะผู้เขียนเองก็ได้ปฏิบัติและก็เป็นผลดีต่อสุขภาพ ดังนั้นผู้เขียนต้องการชักชวนให้มาดูแลสุขภาพ เมื่ออ่านแล้วผู้อ่านจะมีความคิดที่จะดูแลสุขภาพ

ก็จะทำให้ผู้อ่านมีสุขภาพดี คำว่า เถอะ หมายถึง คำประกอบท้ายกริยาแสดงความหมายเป็นเชิงตกลง หรือชักจูงราชบัณฑิตยสถาน (2556, น. 535)

1.3 วรรณกรรมกลุ่มกล่าวแสดงความรู้สึก

วรรณกรรมที่ผู้เขียนแสดงภาวะทางอารมณ์ หรือทัศนคติ โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้อ่านทราบว่าผู้เขียนรู้สึกอย่างไร ผู้วิจัยพบวรรณกรรมจากหนังสือแค่โอบกอดตัวเองให้เป็น เป็นวรรณกรรมกลุ่มกล่าวความจริง จำนวน 12 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 10.62 จากจำนวนวรรณกรรมทั้งหมด 112 ข้อความ ดังนี้

1.3.1 การแสดงความรู้สึกด้านบวก

การแสดงความรู้สึกด้านบวก คือ วรรณกรรมที่ผู้เขียนแสดงความรู้สึกนึกคิดในทางที่สร้างสรรค์ กระตุ้นให้เกิดกำลังใจ วรรณกรรมที่ปรากฏในหนังสือ “แค่โอบกอดตัวเองให้เป็น” รูปแบบวรรณกรรมกลุ่มกล่าวแสดงความรู้สึก พบแบบการแสดงความรู้สึกด้านบวก 10 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 83.33 ดังตัวอย่างต่อไปนี้ “เหมือนกับบางวันที่ฝนตก หากเราตั้งเงื่อนไขว่า หากฝนไม่หยุดตก เราจะไม่ว่างออกไปไหน เราก็คงไม่ได้ไปที่ไหน แต่หากเราก้าวเท้าออกมาจากเงื่อนไขต่าง ๆ ยอมเปียกฝนบ้างเล็กน้อย แต่สุดท้ายเมื่อเราก้าวขาออกมาแล้ว และผ่านมาได้ เราก็จะพบว่า การยอมเปียกฝนบ้างในบางครั้ง ก็เป็นเรื่องที่คุ้มค่า” แค่โอบกอดตัวเองให้เป็น (2565, น. 28) ข้อความข้างต้นเป็นวรรณกรรมกลุ่มกล่าวผูกพัน การแสดงความรู้สึกด้านบวก เนื่องด้วยมีถ้อยคำบ่งชี้การแสดงความรู้สึกด้านบวก คือ การยอมเปียกฝนบ้างในบางครั้งก็เป็นเรื่องที่คุ้มค่า โดยมีกรกล่าวถ้อยคำดังกล่าวเพื่ออยากจะบอกกับผู้อ่านว่า หากก้าวออกมาจากที่คุ้นเคยแล้วผิดพลาดหรือไม่เป็นตามที่คาดหวังบ้างในบางครั้ง แต่หากก้าวออกมาแล้วจะพบเจอสิ่งที่ดีก็เป็นเรื่องที่คุ้มค่าเช่นกัน

1.3.2 การแสดงความรู้สึกด้านลบ

การแสดงความรู้สึกด้านลบ คือ วรรณกรรมที่ผู้เขียนแสดงความรู้สึกออกไปในทางที่ไม่ดี อาจมีคำบ่งบอก เช่น ฉันไม่ชอบ วรรณกรรมที่ปรากฏในหนังสือ “แค่โอบกอดตัวเองให้เป็น” รูปแบบวรรณกรรมกลุ่มกล่าวแสดงความรู้สึก พบแบบการแสดงความรู้สึกด้านลบ 2 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 16.67 ดังตัวอย่างต่อไปนี้ “เมื่อฉันเป็นคนที่มีรู้สึกสบายใจกับการอยู่คนเดียว ไม่ชอบการอยู่ท่ามกลางผู้คนจำนวนมาก เพราะรู้สึกอึดอัดทำตัวไม่ถูก ฉันจะเป็นกันเองเฉพาะกับกลุ่มคนที่รู้สึกสนิทสนมกันมากจริง ๆ เท่านั้น ซึ่งไม่เกินจำนวนนิ้วมือข้างหนึ่ง” แค่โอบกอดตัวเองให้เป็น (2565, น. 4) ข้อความข้างต้นเป็นวรรณกรรมกลุ่มกล่าวแสดงความรู้สึก การแสดงความคิดเห็นด้านลบ เนื่องด้วยมีถ้อยคำบ่งชี้การแสดงความคิดเห็นด้านลบ คือ ไม่ชอบ อึดอัด โดยมีกรกล่าวถ้อยคำดังกล่าวเพื่อแสดงถึงความรู้สึกอึดอัดและไม่สบายใจ เมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่ต้องพบกับผู้คนจำนวนมาก การแสดงออกในลักษณะนี้เป็น การแสดงความรู้สึกส่วนตัว ที่สะท้อนถึงความไม่สะดวกสบายทางอารมณ์และความท้าทายในสังคม เมื่ออ่านแล้วทำให้ผู้อ่านได้มุมมองใหม่เกี่ยวกับความสบายใจในความเงียบสงบ เพราะสำหรับบางคนที่รู้สึกอึดอัดในสังคมอาจพบว่าการอยู่คนเดียวหรืออยู่ในกลุ่มเล็ก ๆ สามารถให้ความสุขและความสงบ ได้ดีกว่าการต้องเข้าสังคมในรูปแบบที่ไม่เหมาะสม คำว่า อึดอัด หมายถึง ว. คับคอกคับใจ ไม่คล่อง ไม่ปลอดโปร่ง ราชบัณฑิตยสถาน (2556, น. 1421)

1.4 วัจนกรรมกลุ่มกล่าวผูกพัน

วัจนกรรมที่ผู้เขียนผูกมัดต่อการกระทำของตนเองในอนาคต ผู้วิจัยพบวัจนกรรมจากหนังสือแค่โอบกอดตัวเองให้เป็น เป็นวัจนกรรมกลุ่มกล่าวผูกพัน จำนวน 7 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 6.20 จากจำนวนวัจนกรรมทั้งหมด 112 ข้อความ ดังนี้

1.4.1 การสนับสนุน

การสนับสนุน คือ วัจนกรรมที่ผู้เขียนกล่าวถ้อยคำที่มีเจตนาเกื้อหนุนสิ่งใดสิ่งหนึ่ง วัจนกรรมที่ปรากฏในหนังสือ “แค่โอบกอดตัวเองให้เป็น” รูปแบบวัจนกรรมกลุ่มกล่าวผูกพัน พบแบบการสนับสนุน 4 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 57.15 ดังตัวอย่างต่อไปนี้ “ป.ล. อ่านจดหมายฉบับนี้แล้ว หากเขามีเรื่องราวที่อยากเล่า ฉันยินดีรับฟังเสมอ” แค่โอบกอดตัวเองให้เป็น (2565, น. 5) ข้อความข้างต้นเป็นวัจนกรรมกลุ่มกล่าวผูกพัน การสนับสนุน เนื่องด้วยมีถ้อยคำบ่งชี้การสนับสนุน คือ ฉันยินดีรับฟังเสมอ โดยมีการกล่าวถ้อยคำดังกล่าวเพื่ออยากจะบอกกับผู้อ่านว่า ไม่ใช่เพียงแค่อ่านต้องมาอ่านเรื่องราวของผู้เขียนเสมอไป แต่ผู้อ่านสามารถเล่าเรื่องราวของตนเองให้ผู้เขียนได้ฟังได้เช่นกัน ซึ่งผู้เขียนยินดีรับฟังเสมอ เมื่ออ่านแล้วทำให้ผู้อ่านมีกำลังใจ และรู้สึกได้ว่าเหมือนมีคนคอยอยู่ข้าง ๆ ที่พร้อมจะรับฟังเสมอ

1.4.2 การปลอบโยน

การปลอบโยน คือ วัจนกรรมที่ผู้เขียนมีเจตนาให้ผู้อ่านมีความรู้สึกดีขึ้นจากสถานการณ์ที่เผชิญอยู่ วัจนกรรมที่ปรากฏในหนังสือ “แค่โอบกอดตัวเองให้เป็น” รูปแบบวัจนกรรมกลุ่มกล่าวผูกพัน พบแบบการปลอบโยน 3 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 42.85 ดังตัวอย่างต่อไปนี้ “หากการจดจำ จะทำให้เธอเสียใจ ก็ไม่เป็นไรเลยที่จะลืม” แค่โอบกอดตัวเองให้เป็น (2565, น. 118) ข้อความข้างต้นเป็นวัจนกรรมกลุ่มกล่าวผูกพัน การปลอบโยน เนื่องด้วยมีถ้อยคำบ่งชี้การปลอบโยน คือ ก็ไม่เป็นไรเลยที่จะลืม โดยมีการกล่าวถ้อยคำดังกล่าวเพื่อให้ผู้อ่านรู้สึกดีขึ้นจากความเจ็บปวดทางอารมณ์ โดยใช้คำปลอบใจที่อ่อนโยน คือ “ไม่เป็นไรเลยที่จะลืม” ซึ่งเป็นการให้ความรู้สึกปลอดภัยและเข้าใจในความรู้สึกของผู้อ่าน เมื่ออ่านแล้วผู้อ่านจะช่วยลดความรู้สึกผิดหรือภาระทางใจ เพราะหลายคนอาจคิดว่าต้องจดจำทุกอย่าง แต่ข้อความนี้ช่วยให้เข้าใจว่า การลืมก็เป็นทางเลือกที่ช่วยเยียวยาได้

2. กลวิธีทางภาษา

2.1 กลวิธีทางภาษาแบบตรงไปตรงมา

กลวิธีทางภาษาแบบตรงไปตรงมา คือ การเลือกใช้ถ้อยคำที่มีความหมายตรงไปตรงมาตามรูปภาษาในการสื่อสารวัจนกรรมต่าง ๆ ผู้วิจัยพบกลวิธีทางภาษาจากหนังสือแค่โอบกอดตัวเองให้เป็น เป็นกลวิธีทางภาษาแบบตรงไปตรงมา จำนวน 118 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 79.19 จากจำนวนกลวิธีทางภาษาทั้งหมด 149 ข้อความ ดังนี้

2.1.1 การใช้ภาษาเพื่อแสดงการสั่งสอน

การใช้ภาษาเพื่อแสดงการสั่งสอน คือ การที่ผู้เขียนใช้ภาษาชี้แจงให้ผู้อ่านเข้าใจในเรื่องนั้น ๆ หรือบอกให้รู้ว่าสิ่งไหนควรทำหรือไม่ควรทำ กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในหนังสือ “แค่โอบกอดตัวเองให้เป็น” รูปแบบกลวิธีทางภาษาแบบตรงไปตรงมา พบแบบการใช้ภาษาเพื่อแสดงความคิดเห็น 39 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 33.05 ดังตัวอย่างต่อไปนี้ “ไม่ชอบคนไม่ตรงเวลาก็จะเป็นคนตรงเวลา ไม่ชอบคนจีโมโห ก็จะเป็นคนใจเย็น ไม่ชอบคนจีโก่ง ก็จะเป็นคนที่ซื่อสัตย์” แค่โอบกอดตัวเองให้เป็น (2565, น. 54) ข้อความข้างต้นเป็นกลวิธีการใช้ภาษาแบบตรงไปตรงมาเพื่อแสดงการสั่งสอนของผู้เขียน โดยกลวิธีการสั่งสอนในประโยคที่กล่าวมาคือ การใช้หลักการ “ทำให้เหมือนที่อยากเห็น” หรือการใช้ตัวอย่างของความดีเพื่อกระตุ้นให้ผู้อ่านหรือผู้ฟังปรับปรุงพฤติกรรมของตนเองตามสิ่งที่ไม่ชอบในคนอื่น ซึ่งกลวิธีนี้เน้นการให้ผู้อ่านมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมจากภายใน โดยการตั้งใจที่จะปรับปรุงตัวเองก่อนที่จะคาดหวังให้คนอื่นเปลี่ยนแปลงตาม ซึ่งผลดีที่ได้จะทำให้ผู้อ่านพัฒนาเป็นบุคคลที่ดีขึ้น และเกิดผลดีต่อสังคมและความสัมพันธ์ในชีวิตประจำวัน

2.1.2 การใช้ภาษาเพื่อแสดงความคิดเห็น

การใช้ภาษาเพื่อแสดงความคิดเห็น คือ การที่ผู้เขียนใช้ถ้อยคำที่แสดงว่าสิ่งที่ผู้เขียนจะกล่าวถึงนั้น เป็นความคิดเห็นของตัวเองในฐานะผู้ให้กำลังใจ กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในหนังสือ “แค่โอบกอดตัวเองให้เป็น” รูปแบบกลวิธีทางภาษาแบบตรงไปตรงมา พบแบบการใช้ภาษาเพื่อแสดงความคิดเห็น 35 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 29.66 โดยผู้วิจัยพบถ้อยคำบ่งชี้การใช้ภาษาเพื่อแสดงความคิดเห็น จำนวน 15 คำ ได้แก่ (1) ฉันเป็น... ความถี่ในการใช้ 11 ครั้ง (2) ฉันอยากให้เธอ... ความถี่ในการใช้ 5 ครั้ง (3) ฉันว่า... ความถี่ในการใช้ 5 ครั้ง (4) ฉันพบว่า... ความถี่ที่ใช้ 3 ครั้ง (5) ฉันค้นพบว่า (6) ฉันอยากบอกกับเธอว่า... (7) ฉันเชื่อเสมอว่า... (8) โดยส่วนตัวแล้ว... (9) สำหรับฉัน (10) ในความคิดของฉัน (11) อย่างตัวของฉันเอง (12) ฉันขอยกตัวอย่าง (13) ฉันได้พบ (14) ฉันอยากเล่าให้เธอฟัง (15) ฉันคิดว่า ดังตัวอย่างต่อไปนี้ “ป.ล แล้วเธอละ มีความผิดพลาดใดในอดีตที่เธอยังไม่ยอมให้อภัย ตัวเองอยู่อีกหรือเปล่า ฉันอยากให้เธอให้อภัยตัวเองได้แล้วนะ” แค่โอบกอดตัวเองให้เป็น (2565, น. 50) ข้อความข้างต้นเป็นกลวิธีการใช้ภาษาแบบตรงไปตรงมาเพื่อแสดงความคิดเห็นของผู้เขียน เนื่องด้วยมีถ้อยคำบ่งชี้ กลวิธีการใช้ถ้อยคำเพื่อแสดงความคิดเห็น คือคำว่า ฉันอยากให้เธอ ผู้เขียนใช้กลวิธีการแสดงความคิดเห็นในรูปแบบของการสนับสนุน ซึ่งเป็นการแสดงความคิดเห็นที่แสดงถึงความห่วงใยและการสนับสนุนในเชิงบวก โดยเน้นการกระตุ้นให้ผู้อ่านเริ่มเปิดใจให้กับตัวเองและกระทำการให้อภัยตัวเองกลวิธีนี้จะช่วยให้ผู้อ่านจะรู้สึกดีขึ้นจากภายใน เพิ่มความมั่นใจและสามารถก้าวข้ามความผิดพลาดเพื่อเติบโตในชีวิตต่อไปได้

2.1.3 การใช้ภาษาเพื่อแสดงการตักเตือน

การใช้ภาษาเพื่อแสดงการตักเตือน คือ การที่ผู้เขียนใช้ภาษาที่สื่อให้ผู้อ่านรู้ตัวว่าอย่ากระทำผิด จึงใช้ภาษาเพื่อแสดงการตักเตือนไม่ให้กระทำในสิ่งนั้นอย่างตรงไปตรงมา มักปรากฏรูปภาษา “อย่า” ในถ้อยคำ กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในหนังสือ “แค่โอบกอดตัวเองให้เป็น” รูปแบบกลวิธีทางภาษาแบบตรงไปตรงมา พบแบบการตักเตือน 13 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 11.02 ผู้วิจัยพบถ้อยคำบ่งชี้การใช้ภาษาเพื่อแสดงการตักเตือน จำนวน 2 คำ ได้แก่

(1) อย่า ความถี่ในการใช้ 12 ครั้ง (2) ไม่ควร ดังตัวอย่างต่อไปนี้ “อย่าให้คำว่าสาระที่มาพร้อมกับการเป็นผู้ใหญ่ ทำให้เรามีความทุกข์กับชีวิต แต่เปิดพื้นที่ให้ความสุขและความสนุก ได้มีพื้นที่ในชีวิตของเราบ้างก็ดีนะ” แค่ออบกอดตัวเองให้เป็น (2565, น. 34) ข้อความข้างต้นเป็นกลวิธีการใช้ภาษาแบบตรงไปตรงมาเพื่อแสดงการตักเตือนของผู้เขียน เนื่องด้วยมีถ้อยคำบ่งชี้ กลวิธีการใช้ถ้อยคำการตักเตือน คือคำว่า อย่า ผู้เขียนใช้กลวิธีการตักเตือนแบบให้ข้อคิดเชิงบวก โดยไม่ได้ตักเตือนในเชิงตำหนิหรือกดดัน แต่ใช้การชี้แนะอย่างอ่อนโยน เพื่อกระตุ้นให้ผู้อ่านปรับมุมมองเกี่ยวกับการใช้ชีวิต กลวิธีนี้ช่วยให้ผู้อ่านรับสารได้อย่างผ่อนคลาย ไม่รู้สึกกดดันหรือถูกตำหนิ แต่กลับสร้างแรงบันดาลใจให้ผู้อ่านปรับมุมมอง ใช้ชีวิตอย่างสมดุล และให้พื้นที่กับความสุขมากขึ้นโดยไม่ละเลยความรับผิดชอบในฐานะผู้ใหญ่

2.1.4 การใช้ภาษาเพื่อชี้แนะทางการแก้ไข

การใช้ภาษาเพื่อชี้แนะทางการแก้ไข คือ การที่ผู้เขียนใช้ถ้อยคำที่แสดงถึงแนวทางการแก้ไขปัญหา เพื่อชี้นำให้ผู้อ่านกระทำตามหรือบอกวิธีการปฏิบัติตัวอย่างชัดเจน มักปรากฏรูปภาษา “ลอง...” “ควร...” ร่วมกับวิธีการปฏิบัติตนเพื่อแก้ไขปัญหานั้นในถ้อยคำ กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในหนังสือ “แค่ออบกอดตัวเองให้เป็น” รูปแบบกลวิธีทางภาษาแบบตรงไปตรงมา พบแบบการใช้ภาษาเพื่อชี้แนะทางการแก้ไข 12 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 10.17 โดยผู้วิจัยพบถ้อยคำบ่งชี้การใช้ภาษาเพื่อชี้แนะทางการแก้ไข จำนวน 2 คำ ได้แก่ (1) ลอง ความถี่ในการใช้ 8 ครั้ง (2) ควร ความถี่ในการใช้ 4 ครั้ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้ “ป.ล หากวันนี้ชีวิตของเธอกำลังรู้สึกว่ามันยากเหลือเกิน ฉันอยากให้เธอ ลองตัดเงื่อนไขบางอย่างออกไปจากชีวิตคุณนะ” แค่ออบกอดตัวเองให้เป็น (2565, น. 30) ข้อความข้างต้นเป็นกลวิธีการใช้ภาษาแบบตรงไปตรงมาเพื่อชี้แนะทางการแก้ไขของผู้เขียน เนื่องด้วยมีถ้อยคำบ่งชี้ กลวิธีการใช้ถ้อยคำเพื่อชี้แนะทางการแก้ไข คือคำว่า ลอง ผู้เขียนใช้กลวิธีชี้แนะแนวทางผ่านการแนะนำอย่างอ่อนโยน โดยไม่ได้บังคับหรือสั่งให้ผู้อ่านต้องทำตาม แต่ใช้คำว่า “ลอง...” ซึ่งทำให้ผู้อ่านรู้สึกว่ามีทางเลือกในการตัดสินใจเอง และไม่รู้สึกกดดัน กลวิธีนี้ช่วยให้ผู้อ่านเกิดมุมมองใหม่ ลดความเครียด และรู้สึกว่ามีทางเลือกในการจัดการกับชีวิตของตนเองมากขึ้น

2.1.5 การใช้ภาษาเพื่อแสดงการให้กำลังใจ

การใช้ภาษาเพื่อแสดงการให้กำลังใจ คือ การที่ผู้เขียนใช้ภาษาที่สื่อถึงการให้กำลังใจ เพื่อให้ผู้อ่านรู้สึกคลายจากความทุกข์ ส่วนใหญ่เป็นการใช้รูปภาษาที่มีความหมายเชิงบวก กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในหนังสือ “แค่ออบกอดตัวเองให้เป็น” รูปแบบกลวิธีทางภาษาแบบตรงไปตรงมา พบแบบการให้กำลังใจ 10 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 8.47 โดยผู้วิจัยพบถ้อยคำบ่งชี้การใช้ภาษาเพื่อแสดงการให้กำลังใจ จำนวน 6 คำ ได้แก่ (1) ฉันเป็นกำลังใจให้นะ ความถี่ในการใช้ 3 ครั้ง (2) ไม่เป็นไร ความถี่ในการใช้ 2 ครั้ง (3) ฉันรู้ว่าเธอเข้มแข็ง ความถี่ในการใช้ 2 ครั้ง (4) ฉันยินดีรับฟังเสมอ (5) เล่าให้ฉันฟังหน่อยนะ (6) เธอสวยมาก ดังตัวอย่างต่อไปนี้ “ป.ล ไม่ว่าเธอกำลังพยายามกับเรื่องอะไรก็ตาม อยากบอกเธอว่า ฉันเป็นกำลังใจให้เธอนะ” แค่ออบกอดตัวเองให้เป็น (2565, น. 74) ข้อความข้างต้นเป็นกลวิธีการใช้ภาษาแบบตรงไปตรงมาเพื่อแสดงการให้กำลังใจของผู้เขียน เนื่องด้วยมีถ้อยคำบ่งชี้ กลวิธีการใช้ถ้อยคำ

เพื่อแสดงการให้กำลังใจ คือคำว่า “ฉันเป็นกำลังใจให้อยู่นะ” ผู้เขียนใช้ กลวิธีการแสดงความสนับสนุนและให้กำลังใจ โดยการบอกผู้อ่านข้อความว่า “ฉันเป็นกำลังใจให้อยู่นะ” ซึ่งทำให้ผู้อ่านรู้สึกว่ามีคนคอยสนับสนุนและเชื่อมั่นในตัวผู้อ่าน แม้ผู้อ่านกำลังเผชิญกับความท้าทายหรือความยากลำบากในชีวิต กลวิธีนี้ช่วยให้ผู้อ่านรู้สึกว่ามีคนอยู่ข้าง ๆ และยินดีที่จะช่วยเหลือและให้กำลังใจ

2.1.6 การใช้ภาษาเพื่อแสดงการคาดคะเน

การใช้ภาษาเพื่อแสดงการคาดคะเน คือ การที่ผู้เขียนใช้ภาษาเพื่อแสดงว่าสิ่งที่ตนกล่าวนั้นเป็นเพียงการคาดการณ์หรือคาดคะเน ซึ่งเรื่องที่คุณเขียนกล่าวถึงนั้นอาจจะเกิดขึ้นหรือไม่เกิดขึ้นก็ได้ มักปรากฏการใช้รูปภาษาแสดงการคาดคะเน เช่น “อาจ” “อาจจะ” “คงจะ” “หวังว่า” ในถ้อยคำ กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในหนังสือ “แค่โอบกอดตัวเองให้เป็น” รูปแบบกลวิธีทางภาษาแบบตรงไปตรงมา พบแบบการใช้ภาษาเพื่อแสดงการคาดคะเน 9 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 7.63 โดยผู้วิจัยพบถ้อยคำบ่งชี้การใช้ภาษาเพื่อแสดงการคาดคะเน จำนวน 3 คำ ได้แก่ (1) หวังว่า ความถี่ในการใช้ 4 ครั้ง (2) อาจเป็น ความถี่ในการใช้ 3 ครั้ง (3) คงจะ ความถี่ในการใช้ 2 ครั้ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้ “ป.ล เวลาของเธอละ เป็นอย่างไรบ้างตอนนี้ ฉันหวังว่า เธอจะใช้และรักษาเวลาทุกวินาทีของเธออย่างดีนะ” แค่โอบกอดตัวเองให้เป็น (2565, น. 18) ข้อความข้างต้นเป็นกลวิธีการใช้ภาษาแบบตรงไปตรงมาเพื่อแสดงการคาดคะเนของผู้เขียน เนื่องจากมีถ้อยคำบ่งชี้ กลวิธีการใช้ถ้อยคำเพื่อแสดงการคาดคะเน คือคำว่า หวังว่า ผู้เขียนใช้กลวิธีการคาดคะเนแบบแสดงความปรารถนา ซึ่งเป็นการคาดการณ์อนาคตด้วยความหวังและความปรารถนาดีต่อผู้อ่าน โดยไม่ได้ใช้ถ้อยคำที่เป็นคำสั่งหรือกฎเกณฑ์ แต่เป็นการส่งกำลังใจและให้แนวทางอย่างอ่อนโยน กลวิธีนี้ทำให้ผู้อ่านเกิดแรงบันดาลใจในการใช้เวลาทุกวินาทีอย่างมีคุณค่าและความหมายมากขึ้น

2.2 กลวิธีทางภาษาแบบไม่ตรงไปตรงมา

กลวิธีทางภาษาแบบไม่ตรงไปตรงมา คือ การเลือกใช้ถ้อยคำที่ไม่ได้สื่อความหมายตามรูปภาษาอย่างตรงตัว ซึ่งผู้เขียนอาจจะอาศัยถ้อยคำดังกล่าวในการแนะนำความอื่น ๆ ให้แก่ผู้อ่าน โดยผู้อ่านต้องอาศัยบริบทของการสื่อสารนั้นมาช่วยในการตีความถ้อยคำนั้น ๆ ผู้วิจัยพบกลวิธีทางภาษาจากหนังสือแค่โอบกอดตัวเองให้เป็น เป็นกลวิธีทางภาษาแบบไม่ตรงไปตรงมา จำนวน 31 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 20.81 จากจำนวนกลวิธีทางภาษาทั้งหมด 149 ข้อความ ดังนี้

2.2.1 การใช้ประโยคคำถามกระตุ้นให้คิด

การใช้ประโยคคำถามกระตุ้นให้คิด คือ การที่ผู้เขียนใช้รูปประโยคคำถามในการสื่อเจตนาต่าง ๆ ซึ่งคำถามนั้นเป็นคำถามที่ไม่ได้ต้องการคำตอบ แต่เป็นการใช้รูปคำถามเพื่อให้ผู้อ่านได้ถูกคิดถึงเรื่องนั้น ๆ ด้วยตนเอง กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในหนังสือ “แค่โอบกอดตัวเองให้เป็น” รูปแบบกลวิธีทางภาษาแบบไม่ตรงไปตรงมา พบแบบการใช้ประโยคคำถามกระตุ้นให้คิด 21 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 67.74 โดยผู้วิจัยพบถ้อยคำบ่งชี้การใช้ประโยคคำถามกระตุ้นให้คิด จำนวน 10 คำ ได้แก่ (1) หรือยัง ความถี่ในการใช้ 6 ครั้ง (2) อะไร ความถี่ในการใช้ 5 ครั้ง (3) หรือเปล่า ความถี่ในการใช้ 2 ครั้ง (4) อย่างไร ความถี่ในการใช้ 2 ครั้ง (5) เชื่อไหม (6) บ้างไหม (7) เธอว่าอย่างนั้น

ไหม (8) หรือไม่ (9) สิ่งใด (10) ทำไม ดังตัวอย่างต่อไปนี้ “ป.ล แล้วเธอละ ก้าวพ้นจากความพ่ายแพ้ในชีวิตของเธอได้ หรือยัง ถ้ายัง ฉันเป็นกำลังใจให้นะ” แอโอบกอดตัวเองให้เป็น (2565, น. 64) ข้อความข้างต้นเป็นกลวิธีการใช้ภาษาแบบไม่ตรงไปตรงมาเพื่อแสดงการใช้ประโยคคำถามกระตุ้นให้คิด เนื่องด้วยมีถ้อยคำบ่งชี้ กลวิธีการใช้ประโยคคำถามกระตุ้นให้คิด คือคำว่า หรือยัง ผู้เขียนใช้ กลวิธีการตั้งคำถามเพื่อกระตุ้นให้คิด โดยเป็นคำถามปลายเปิดที่เชิญชวนให้ผู้อ่านย้อนมองตัวเองและพิจารณาสถานการณ์ของตนเอง กลวิธีนี้ช่วยให้ผู้อ่านทบทวนตัวเองผ่านคำถามที่ชวนให้คิด และปิดท้ายด้วยคำให้กำลังใจที่ช่วยเพิ่มพลังบวก ทำให้รู้สึกมีแรงใจในการก้าวข้ามความพ่ายแพ้ไปสู่อนาคตที่ดีกว่า

2.2.2 การอ้างถึง

การอ้างถึง คือ การใช้ภาษาที่อ้างถึงสิ่งอื่นมาประกอบการเขียน ส่วนใหญ่เป็นการอ้างถึงเพื่อยกตัวอย่างหรือมาประกอบการแนะนำแนวทางการแก้ไขปัญหา กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในหนังสือ “แอโอบกอดตัวเองให้เป็น” รูปแบบกลวิธีทางภาษาแบบไม่ตรงไปตรงมา พบแบบการอ้างถึง 6 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 19.36 โดยผู้วิจัยพบถ้อยคำบ่งชี้การอ้างถึง จำนวน 1 คำ ได้แก่ เหมือน ความถี่ในการใช้ 6 ครั้ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้ “การเดินทาง ก็เหมือนกันกับการอ่านหนังสือ ไม่ว่าเราจะชอบหนังสือหน้านั้นแค่ไหน ต่อเราไม่สามารถอ่านหนังสือหน้าเดียวตลอดไปได้ หรือหนังสือหน้าที่เราชอบ จะเป็นความทรงจำที่ดีในขณะที่เราเองก็ต้องเปิดอ่านหนังสือหน้าใหม่เสมอ ๆ ด้วย” แอโอบกอดตัวเองให้เป็น (2565, น. 11) ข้อความข้างต้นเป็นกลวิธีการใช้ภาษาแบบไม่ตรงไปตรงมาเพื่อแสดงการอ้างถึงของผู้เขียน เนื่องด้วยมีถ้อยคำบ่งชี้ กลวิธีการใช้ถ้อยคำเพื่อแสดงการอ้างถึง คือคำว่า การเดินทาง ก็เหมือนกันกับการอ่านหนังสือ ผู้เขียนเปรียบเทียบชีวิตกับการอ่านหนังสือเป็นการ อ้างถึง เพื่อสื่อถึงแนวคิดที่ว่า ชีวิตมีการเปลี่ยนแปลงและต้องเดินไปข้างหน้า เช่นเดียวกับการอ่านหนังสือที่ต้องเปิดหน้าใหม่ ๆ ไปเรื่อย ๆ ไม่สามารถคงที่กับสิ่งที่เราชอบหรือชินอยู่ได้ตลอดไป การอ้างถึงนี้สร้างภาพลักษณ์ที่เข้าใจง่าย และช่วยให้ผู้อ่านเห็นถึงการเคลื่อนไหวและการเปลี่ยนแปลงในชีวิตได้อย่างเป็นธรรมชาติ

2.2.3 การใช้อุปลักษณ์

การใช้อุปลักษณ์ คือ การที่ผู้เขียนกล่าวถึงของสองสิ่งในเชิงการเปรียบเทียบด้วยการเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งเป็นอีกสิ่งหนึ่ง ถือเป็นการแสดงนัยยะเพื่อให้ผู้อ่านเห็นภาพของสิ่งที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อได้อย่างชัดเจน กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในหนังสือ “แอโอบกอดตัวเองให้เป็น” รูปแบบกลวิธีทางภาษาแบบไม่ตรงไปตรงมา พบแบบการใช้อุปลักษณ์ 4 ข้อความ เป็นร้อยละ 12.90 โดยผู้วิจัยพบถ้อยคำบ่งชี้การใช้อุปลักษณ์ จำนวน 2 คำ ได้แก่ (1) เป็น ความถี่ในการใช้ 2 ครั้ง (2) ไม่ต่างอะไร ความถี่ในการใช้ 2 ครั้ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้ “สำหรับฉันเวลาจึงเป็นยาวิเศษ ที่แม้การอดทนรอจะมีรสชาติที่ขมเสียหน่อย หากแต่เมื่อเรายอมกลืนมันลงไปได้ เวลาจะช่วยให้เราหายดีได้จริง ๆ” แอโอบกอดตัวเองให้เป็น (2565, น. 70) ข้อความข้างต้นเป็นกลวิธีการใช้ภาษาแบบไม่ตรงไปตรงมาโดยแสดงอุปลักษณ์ของผู้เขียน เนื่องด้วยมีถ้อยคำบ่งชี้ กลวิธีการใช้ถ้อยคำแสดงอุปลักษณ์ คือคำว่า เวลาจึงเป็นยาวิเศษ ผู้เขียนใช้อุปลักษณ์ คือการเปรียบเทียบ เวลา กับ ยาวิเศษ ซึ่งเป็นการนำคุณสมบัติของยา ที่สามารถรักษาและบรรเทาความเจ็บปวด

มาเปรียบเทียบกับเวลา ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเวลาเป็นสิ่งที่มีความสัมพันธ์ในการรักษาและช่วยให้เราหายจากความทุกข์หรือปัญหาต่าง ๆ โดยใช้ภาพของยาเพื่อทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่าเวลาอาจจะช่วยบรรเทาความเจ็บปวดได้เหมือนยาที่ช่วยรักษาโรค

อภิปรายผล

จากการศึกษาจะเห็นได้ว่า วัจนกรรมที่ปรากฏในหนังสือ “แค่โอบกอดตัวเองให้เป็น” พบการใช้ วัจนกรรมกลุ่มกล่าวความจริงมากที่สุด ซึ่งประกอบด้วย การบอกเล่า การยืนยัน การแสดงความคิดเห็น และการคาดหวังตามลำดับ ทั้งนี้เป็นการบอกกล่าวเกี่ยวกับความเป็นจริงในสังคม ที่อาจมีผลกระทบต่อผู้อ่าน เพื่อให้ผู้อ่านได้ตระหนักคิดในการเลือกสิ่งที่ดีและละในสิ่งที่แย่ เช่นเดียวกับงานวิจัยของปรีชา ชนะวิบูลย์ (2559) เรื่อง “วัจนกรรมคำคมความรักในเครือข่ายสังคมออนไลน์” ที่พบว่ามีการใช้ วัจนกรรมกลุ่มกล่าวความจริงมากที่สุด ด้วยเหตุผลที่สอดคล้องกัน คือ เป็นการบอกกล่าวเกี่ยวกับเรื่องจริงที่ต้องพบเจอในสังคมออนไลน์ เพื่อให้ผู้อ่านได้ตระหนักคิดและสร้างเกาะป้องกันจิตใจของตนเอง รวมทั้งมีความคล้ายคลึงกับงานวิจัยของณัฐวดี คมประมูล (2561) เรื่อง “วัจนกรรมในการให้คำปรึกษาเรื่องความรักในคอลัมน์คนดังนั่งเขียนของดิเจฟฟี่อ้อย” ที่พบเจอการใช้วัจนกรรมกลุ่มกล่าวความจริง เพื่อเป็นการบอกเล่าเกี่ยวกับเรื่องราวความรักในรูปแบบต่าง ๆ ให้ผู้รับฟังได้เก็บไปคิดและพิจารณา โดยผลการวิจัยดังกล่าวแตกต่างกับงานวิจัยของ บุญโชค เขียวมา (2550) ศึกษาเรื่อง “การศึกษาวัจนกรรมบนป้ายหาเสียงของผู้สมัครรับเลือกตั้ง ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครฯ ปี 2547” ที่พบเจอการใช้วัจนกรรมกลุ่มกล่าวความจริงในลักษณะของการให้ข้อมูล เพื่อเป็นการให้ข้อมูลของผู้ลงสมัครเลือกตั้งซึ่งเป็นวัจนกรรมในลักษณะของการให้ข้อมูลนั้น

ผลการศึกษาด้านการใช้กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในหนังสือ “แค่โอบกอดตัวเองให้เป็น” ทำให้เห็นว่าผู้เขียนมีการใช้ภาษาแบบตรงไปตรงมาและไม่ตรงไปตรงไปตรงมา โดยมีการเลือกใช้ภาษาแบบตรงไปตรงมามากกว่าแบบไม่ตรงไปตรงมา ซึ่งสะท้อนให้เห็นวิธีการใช้ภาษาของผู้เขียน ในบริบทนักเขียนที่เน้นให้สามารถเข้าใจได้ในทันที โดยที่ผู้อ่านไม่ต้องตีความ นอกจากนี้ การเขียนผ่านหนังสือก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ผู้เขียนเลือกใช้กลวิธีทางภาษาแบบตรงไปตรงมามากกว่าแบบไม่ตรงไปตรงมา ซึ่งการใช้ภาษาในหนังสือผู้เขียนมักเลือกใช้ภาษาง่าย ๆ ตรงไปตรงมาเข้าใจได้ทันที เพราะเน้นการสื่อสารแบบได้คำตอบทันที ซึ่งเข้ากับผู้คนในปัจจุบันนี้ที่มักอ่านหนังสือกันแบบรีบเร่ง การอ่านหนังสือยังเป็นวิธีหนึ่งที่ทำให้เราอยู่กับตัวเองได้ง่าย ทำให้รับรู้สารได้อย่างต่อเนื่องแท้ วิธีการเช่นนี้จึงเป็นอีกวิธีการหนึ่งที่จะช่วยให้เกิดความเข้าใจที่ดีต่อกันในกระบวนการสื่อสารระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน

อย่างไรก็ตาม การใช้ภาษาแบบไม่ตรงไปตรงมา ก็ทำหน้าที่ในการสื่อวัจนกรรมในกระบวนการอ่านเช่นกัน การใช้ประโยคคำถามกระตุ้นให้คิด การใช้อุปมาอุปไมย ทำหน้าที่เน้นความให้ผู้่านถูกคิดเรื่องราวปัญหาต่าง ๆ ได้ด้วยตัวเอง ส่วนกลวิธีการอ้างถึงก็ทำหน้าที่ในการช่วยเสริมให้ผู้่านมองเห็นถ้อยคำที่ผู้เขียนกล่าวถึง ได้อย่างเป็นรูปธรรม

สรุป/ข้อเสนอแนะ

ผลการศึกษาในประเด็นต่าง ๆ ข้างต้น เป็นการแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการให้แรงบันดาลใจกับคนในสังคมได้เป็นอย่างดี กล่าวคือ คนในสังคมส่วนใหญ่ล้วนมีปัญหาและต้องการที่พึ่งที่สามารถช่วยปลดปล่อยและเป็นกำลังใจให้ตัวเองได้ ซึ่งการเขียนเพื่อสร้างแรงบันดาลใจที่คนนั้นควรสามารถนำไปปฏิบัติได้จริง โดยต้องเริ่มจากทักษะและความเชี่ยวชาญของผู้เขียน ที่จะต้องมีบทบาทในการเขียนสร้างแรงบันดาลใจ บอกเล่าประสบการณ์ให้เป็นตัวอย่างและบทเรียน รวมถึงการมีทักษะที่ดีในการใช้ภาษาเพื่อสร้างแรงบันดาลใจให้กับผู้อ่าน ให้ผู้อ่านได้ผ่อนคลายจากความทุกข์ ความกังวลใจ และให้กำลังใจในการเผชิญและต่อสู้กับปัญหาต่อไป ข้อเสนอแนะในการวิจัยประกอบด้วย 1) สามารถศึกษาเกี่ยวกับวรรณกรรมและกลวิธีทางภาษาในแขนงอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากหนังสือ อาทิ ศึกษาจากนักพูดสร้างแรงบันดาลใจ ศึกษาจากยูทูบเบอร์ ศึกษาจากแม่ค้าออนไลน์ ฯลฯ 2) สามารถศึกษาเกี่ยวกับหนังสือแคปชั่นบอกตัวเองให้เป็น ในประเด็นอื่น ๆ ต่อไป

เอกสารอ้างอิง

ณัฐวดี คมประมูล. (2561). วรรณกรรมและกลวิธีทางภาษาในการให้คำปรึกษาเรื่องความรักในคอลัมน์คนดังนั้

เขียนของดีเจพี่อ้อย. 15 ธันวาคม 2567. จาก <https://shorturl.asia/iNb9E>.

บุญโชค เขียวมา. (2550). การศึกษาวรรณกรรมบนป้ายหาเสียงของผู้สมัครรับเลือกตั้ง ผู้ว่าราชการ

กรุงเทพมหานครฯ ปี 2547. 15 ธันวาคม 2567.

จาก http://thesis.swu.ac.th/swuthesis/Ed_Lin/Boonchoke_K.pdf (2567, 15 ธันวาคม).

ปรีชา ธนะวิบูลย์ และสิริวรรณ นันทจันทุล. (2559). วรรณกรรมคำคมความรักในเครือข่ายสังคมออนไลน์.

15 ธันวาคม 2567. จาก <https://shorturl.asia/4VrBK>

ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : วิชาการมหาวิทยาลัยธนบุรี.

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) และสถาบันวิจัยประชากรและสังคม

มหาวิทยาลัยมหิดล. (2567). สุขภาพคนไทย 2567 : ความเครียดภัยเงียบของสังคม.

15 ธันวาคม 2567. จาก <https://url.in.th/jvgip>

สิริญา ไชบุญ. (2563). เพราะผลิบานจึงตื่นรู้. (พิมพ์ครั้งที่ 1). สำนักพิมพ์ ยูริค